

AENDEN EDELEN, HOOGH-GHELEERDEN,
 ENDE WYT-VERMAERDEN HEERE
 H. ANSELMVS BOËTIVS DE BOOT,
 OP DE
 BAENE DES DEVGHTS
 VAN HEM IN DICHT GHESTELT.

Niet verre van dat lant daer eens twee leger-tochten
 Om een gestole wijf de thienste somer vochten,
 Mæanders water-stroom soo crinckel-wrinckel draelt
 Dats' haer comt in 't gemoedt, en in haer selven faelt,
 Hier wort een witte swaen ghevoedt ontrent de baeren,
 Die gans haer leven swijght; maer in haer leste jaeren

Als sy wort overdaeght, in 't water-droncken riet
 Begroetende de doot finght haers selfs uytvaert-liet.
 Men segh Pythagoras tot sijn profijt dit keerde,
 Die onbescheedelijck 't volck van Athénen leerde,
 Dat naer des lichaems doot trect by geval den geest
 Der beesten in een mensch, der menschen in een beest.
 Wie (seyd' hy) soude voorts een beter reden bringen
 Van dit soo wonderbaer en onnatuerlijck singhen?
 Dan dat die siel wel weet, die 't flechte lichaem laet,
 Dat sy van stonden aen in een veel eëlder gaet?
 Maer wat wilt dit nu zijn? wy Brugghelinghen hooren
 Oock een bedaeghde swaen haer stem seer hoogh opspooren
 Ontrent den jonghen vloedt van onse nieu rivier,
 Die over corten tijt van Ghent gheLEYT is hier.

LEYE
 fluyus.

Wat swaen is dit weêrom, die in haer grijse jaeren
 Comt singhen een nieuuv liedt, en blijschap openbaeren?
 Ghy zijt die vvitte swaen, ô vviyt-vermaerden Helt,
 Ghy die in ouderdom vvel viermael tvvintich telt.
 Verkeert vvort de natuer: vvant inde groene tijden
 Van uvve somer-jeught, de jonckheyt stontd besijden;
 Daer wiert in u gemerct een wijsen rijpen aert
 Van als ghy baerde-loos en minder-jaerigh waert.
 Nu als den lesten ooght en 't maeyfel van u leven
 Haest rijp geworden is, behoorde selfs te beven
 Voor 't zeyfel vande doot; ghy neemt een nieuwen moet,
 En met een jeugdigh liedt des doots toecomste groet.
 ANSELME wat is dit? veel menschen sietmen buygen
 In sulcken ouderdom, wiens leden selfs getuygen

De vreesse vande doot; niet peysend' op den geest,
 Dat die naer 's lichaems door moet leven alder-meeft.
 Maer ghy, ô wijfen Helt, verstaet wel niet te sterven
 Het geen' dat god'lijck is, en Godt sal moeten erven:
 Weet dat de siel in een veel edelder verkeert.
 Niet als Pythágoras maer Godt self heeft geleert.
 Daerom hoewel ghy hebt geleydt een ee-loos leven.
 En altijd op de BAEN DER DEUGHDEN u begeven;
 Op 't leste met een sangh en liefelijck vermaen,
 Weet u en ons om dien volmaecter in te gaen.
 Tot noch toe heeftmen u wel dapper sien door-rennen.
 Des wijsheys edel BAEN, om die in als te kennen;
 Daer ghy hebt achterhaelt de treffelijcke schaer
 Van Aristóteles den ouden wandelaer.

Peripa-
 tetici
 Philo-
 sopher,
 id est,
 Ambu-
 lantes.

Hier hebdy't al doorfien wat Tháles heeft ontloken,

Pythágoras gedacht en fwijgende geiproken,

En Sócrates gedaen : hier hebdy oock gevaet

Den alder-foetften fmaeck van Plátoons honich-raet.

Daer naer hebt ghy de BAEN van Thémis ingenomen,

En foo den lauwer-tack van Bártolus becomen.

Dan heeft u noch gevat Galénus metter hant,

En heeft u in-geleydt in 't medecijnen-fant.

Hier heeft u fiel begoft volcomelijck te mercken

De wondere natuer, en haer geduerigh wercken ;

Doorfwemmende de zee, doorvliegende de locht,

Doorwandelende d'aerd', heeft alles onderfocht.

De viſſchen die de zee met ſcherpe wammen deelen,

De vogels die de locht met ſaechte pluymen ſtreelen.

Habet
omnia
anima-
lia &

De beesten die het wout doorloopen veelderley ;
 De blommen die den hof becleên met haer livrey ;
 Hebt ghy met u pinceel soo constelijck ghemaelen,
 Dat oock den mensche self wel soude connen faelen
 Wtstekende sijn handt om vogel, blom, oft vis
 Te grijpen, eer hy weet dat hy bedrogen is.
 Oock hebt ghy door de cracht der wetenschap gedreven,
 Noch dieper de natuer door-snuffelt, en beschreven
 Wat steenen datmen vindt in onsen aerden cloot,
 Wat peerlen datmen vischt in Thétis glazen schoot.
 Ghy schiet u diep verstant en snelle sinne-stralen
 Soo ver' als Phoebus cooët de costige metalen,
 Ontblootende den schat die daer verborgen leyt ;
 Beschrijft der steenen cracht, couleur, en weerdigheyt.

flores
 à se
 artifi-
 ciofissi-
 mè de-
 pista in
 Museo

Editio
 libro de
 lapidi-
 bus &
 gemis.

Iae meer als Phoebus brant, doet ghy met uwer pennen;
 Want hy de steenen maect, ghy maect dat wy-se kennen :

O helper vande son, ghy werct soo wel te saem ;

Boëtius
 Gracè
 adiutor
 est.

Daer Phoebus 't wesen geeft, POËTIVS den naem.

'Ten was u niet genoegh dat aen u was verbonden

Die aerd', die hooge locht, met Nereus diepe gronden :

Den mensche was daer oock, en sagh u hand vast aen,

Waer uyt hy metter tijt oock weldaet moest ontfaen.

O pérel-rijck verstant! ô wel-vercierde sinnen!

Wat suldy bringhen voort; hoe suldy toch beghinnen

Ter eeren vanden mensch? wat hebt ghy noch bereyt?

Wat weet ghy voor wat nieuws, dat niet en is gheseyt?

Men siet noch dagelijks soo menigh duyfsent pennen

Ter eeren vanden mensch het suyver wit doorrennen ;

Soo menigh cloecken geeft doorwandelt dese stof;

Soo menigh vverck-man heeft gesweet in desen hof.

„Een wel-ervaren tong' en mach geen stof gebreken :

„Die suyver is van mondt, vindt altijd wel te spreken.

Dat hebby wel getoont, als ghy comt bringhen voort

Een stoffe noyt geseyt, een stoffe noyt gehoort.

Een schrickelijck bestaen : Prins, Coningh, Baender-heeren ,

Ghy roepet al ter school ; den Keyser gaet ghy leeren :

Een vvonderlijcke les, die Coninghen verlicht ,

Die Vorsten ondervijft, die Keyfers onderricht.

Prins, Coningh, Keyser, comt , en schaemt u niet te vragen

Hoe ghy u-selven sult, en uwen scepter draghen :

Den eëlen Brughschen BOOT bringht voort alsulck gemack,

Dat hy verlichten can u svvaere lande-pack.

Edito
libro de
Sym-
bolis
Princi-
pum.

O Keyferlijck gemoedt, groot-hertige gedachten,
Die befigh met het land, naer 's werelts welvaert trachten

Vergetende hun selfs; ô grooten moedt! ô weert

Te dragen oock een croon, hadt ghy den laft begeert.

Den Keyferlijcken Vorft RVDOLPHVS hoogh van naeme,

Den trots van Oostenrijck en Christenrijck te faeme,

Den wonder der natuer, in wiëns handen dat

Als eenen lichten bal de ronde werelt fat;

En was noch niet verfaedt, als hy van alle canten

Vergaert had in fijn hof veel fchoone diamanten;

Al had hy fchier berooft der aerden dieren pant,

Den rijckdom vande zee, en 't Erythreufche fant,

Ten was hem niet genoegh; maer fochte daer beneven

Den helt, die fijnen fchat een luyfter conde geven,

Fuit An
selmus
Boëtius
medi-
cus cu-
bicula-
rius Ru-
dolphi
Imp.

Chryſólithus ſijn gout , Pyrópus ſijnen brant,
 En ſijn beſloten cracht den harden díamant.
 Doen vvas hy eerſt geruſt, doen vvas hy eerſt te vreden ,
 Wanneer den Brughſchen Boor quam in ſijn hof getreden :
 Doen heeft hy u omhelſt, doen hebt ghy hem behaeght,
 Doen gaf hy u die hand die gans de werelt draeght.
 Dit is die edel BAEN , waer in ghy hebt gelooopen
 Met ſulcke vlijtigheyt om wijsheyt te becoopen,
 Dat u als eenen vorſt Bohemen heeft aenſchout,
 De Coninghen gevrijdt, den Keyſer heeft getrout.
 Hier ſaeght ghy dagelijcks hoe dat van alle canten
 Vervulden 's Keyſers ſael die moedige gefanten :
 Ghy ſaeght den hoogen ſtaet, die heerlijckheyt, die macht,
 En daer ghy een af waert des Keyſers groote pracht.

Maer 't is nu al gedaen : RVDOLPHVS is geweken ;
 De doot die't al verwint, heeft hem oock overstreken
 Met haer swart aerde-cleedt ; en hy waer nu misschien
 Vergeten met de rest, en hadt ghy't niet voor sien.
 Ghy met u cloeck verstant, al is hy schoon begraven,
 Bevrijdt hem vande doot ; en maect dat hy sal draven
 Met een vergulde faem door al die eeuwighyeyt,
 Die vande penne wort de helden toegeseyt.
 Daer hebby eens begoft wel rijpelyck te mercken
 De groote cleynicheyt der menschelijcker wercken ;
 Dat al hun edelheyt is ijdelheyt , een riet
 Hun cracht, hun voorstel roock, hun wellust min als niet.
 „ Geen goet volght met de doot, maer het verlaet sijn slaven ;
 „ De wijsheyt en 't verstand wort met den mensch begraven :

„Alleen dé vroomde deught met eenen hoogen moet
 „Ontgaet de swarte doot, het graf stoot met den voet:
 „Alleen de vrome deught, meesterfse vande jaeren,
 „En buyght voor geen en tijt, en kent geen grijsse haeren.
 Hola! 't is langh genoeg om eer of goet geslaeft;
 Om vvijsheyt te bevaen 't is ver' genoegh gedraeft.
 Dit heeft u weerdigh man getrocken uyt Bohemen,
 Om naer u vaderland weêrom den wegh te nemen,
 En t'famen na de DEYCHT. dit is de rechte BAEN,
 Daer ghy ons toe vermaent, om met u in te gaen:
 Niet om den goeden wil van Princen te bejagen;
 Maer om der Princen Prins den Heere te behagen:
 Niet om een corte vreught, en slechte lauwer-croon;
 Maer om Godt selfs, die is d'oneyndelijcke loon.

Dit is al u verlangh om 't volck met groote hoopen
Te doen naer u vermaen DER DEVGHDEN BAEN beloopē :

Waer in ghy hebt ghevolght die loffelijcke daet

Van 't edel-stammigh bloet, en Oostenrijcksche faet.

En heeft men niet gesien dat Nederlantsche wonder,

Den roem van Oostenrijck, en schrickelijcken donder

Van Mahomets gespuys, (a) op wien haer soo beroemt

(a) Ca-
rolus V.

Die edel Gentsche maeght, en haren borger noemt;

En heeft men niet gesien, dat hy hem heeft begeven

Vijf jaeren voor sijn doot om rustelijck te leven ;

(b) Fer-
dinan-
do.

En tot de BAEN DES DEVGHTS hem makende bereyt,

Het swaere pack des rijcks sijn broeder (b) opgeleyt?

(c) Ma-
ximi-
liani.

Dus heeft hy hem gepooght in sijns groot-vaders (c) paden

Te stellen oock den voet, te volghen sijne daden,

Die langhe voor sijn doot had altijd byder hand
 Sijn doot-kist, soo wanneer hy reyfde buyten lant.
 Waer toe dit al gedaen? was't om een ander reden,
 Dan om de BAEN DES DEVGHTS te lichter in te treden?
 En naer dat die met spoet is afgerent, van Godt
 Dat blinckend' hemel-rijck te krijgen voor hun lot?
 Dit voor-tocht hebben sy aen al hun ondersaten,
 Aen hun na-comeren, aen elck end' een gelaten.
 Ghy hebt wel groot geweest in 't huys van Oostenrijck;
 Maer nu in dese BAEN treedt ghy met hun gelijk.
 Die eertijts om den prijs in eene loop-plaets liepen,
 Sy fochten t'overstrijen die hun daer toe beriepen,
 Soo Atalanta deed'; die soo veel vroomen mans
 De doot heeft aengebrought, om dat sy wan den crans.

Maer ghy zijt wel te vreên, ja wenscht dat 't volck met hoopen
 Met u in dese BAEN ja voor u soudén loopen ;
 En maect die lichter noch door u geleert bewijs,
 Op dat wy soudén zijn deelachtigh vanden prijs.

L O F - D I C H T

VOOR DEN EDELEN ENDE VERMAERDEN HEER
 I A N L E R N O V T.

AL wat de son beschijnt, al wat haer gulde stralen
 Verlichten en bespiên, het moeder toch al dalen
 En buygen voor de doot: den scherp-getanden tijt
 Bringht alle dingh om hals, en schelt noyt iemant quijt.